

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.515 van 28 februari 2017
in de zaak A. 217.579/XII-8049**

In zake: de NV GEERTRANS-HELLINGS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Frederik Vanden bogaerde en Jasper Bolle
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kolenkaai 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 20//4
Agentschap Wegen en Verkeer T.a.v. Veerle Vanempten

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 november 2015, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing genomen door de Administrateur-Generaal van het Agentschap Wegen en Verkeer dd. 18 september 2015 waarbij, in graad van beroep, aan verzoekster een administratieve geldboete van 1050,00 EUR wordt opgelegd en dit op basis van de artikelen 55bis e.v. van het Decreet van 3 mei 2013 betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur [in geval van bijzonder wegtransport].”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 januari 2017.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Inge Van Den Dorpel, die verschijnt voor de verzoekende partij, en adjunct van de directeur Veerle Vanempten die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 11 februari 2013 wordt een vrachtwagen met oplegger, geladen met betonnen elementen, bestuurd door Robert Maes, die reed voor rekening van nv Geertrans-Hellings, de verzoekende partij, door de wegeninspectie gecontroleerd op de gewestweg E314 richting Brussel, ter hoogte van Bekkevoort. Bij weging van het voertuig wordt vastgesteld dat het voertuig overladen is. Op as 2 van de trekker bedraagt de overlading 1.163 kg, hetzij 9,7%. De overschrijding van de maximaal toegelaten massa van de trekker bedraagt 1.568 kg, hetzij 8,3 %. De overschrijding van de maximale toegelaten massa van het trekkende voertuig, volgens de bepalingen van artikel 32bis van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 'houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen' (hierna: het koninklijk besluit technische eisen), bedraagt eveneens 1.568 kg.

Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 56, alinea 1, van het decreet van 19 december 1998 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 van de Vlaamse Gemeenschap’ (hierna: het aslastendecreet) en artikel 32bis, 3.2.1. punt 1 en artikel 18, § 1 en § 2, van het koninklijk besluit technische eisen.

3.2. Op 5 maart 2013 wordt het proces-verbaal overgemaakt aan de procureur des Konings te Leuven met het verzoek om overeenkomstig artikel 59 van het aslastendecreet binnen een termijn van 90 dagen mee te delen welk gevolg aan de zaak zal worden gegeven. De procureur des Konings beslist geen strafvervolgung in te stellen en het proces-verbaal voor verdere behandeling over te maken aan de wegeninspecteur-controleur.

3.3. Op 29 mei 2013 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.200 euro op te leggen. Deze beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief met ontvangstmelding aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.4. Op 11 juni 2013 tekent de verzoekende partij verzet aan tegen die beslissing.

3.5. Op 11 september 2013 heeft een hoorzitting plaats.

3.6. Naar aanleiding van de hoorzitting legt de verzoekende partij een schriftelijke conclusie neer.

3.7. Op onbekende datum beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.200 euro op te leggen. Deze beslissing wordt op 8 oktober 2013 met een aangetekende brief met ontvangstmelding aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.8. Op 6 november 2013 stelt de verzoekende partij tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

3.9. Op 14 januari 2014 heeft een hoorzitting plaats.

3.10. Op 4 maart 2014 beslist de administrateur-generaal van het Agentschap Wegen en Verkeer aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.050 euro op te leggen. Die beslissing wordt op dezelfde dag met een aangetekende brief met ontvangstmelding aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.11. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij op 15 april 2014 een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 231.530 van 11 juni 2015 wordt de beslissing van de administrateur-generaal van het Agentschap Wegen en Verkeer van 4 maart 2014 waarbij hij aan de verzoekende partij een administratieve geldboete oplegt van 1.050 euro, nietig verklaard.

3.12. De verzoekende partij wordt door het Agentschap Wegen en Verkeer uitgenodigd voor een nieuwe hoorzitting die plaatsvindt op 4 augustus 2014.

3.13. Op 18 september 2014 beslist de administrateur-generaal van het Agentschap Wegen en Verkeer aan de verzoekende partij opnieuw een administratieve geldboete op te leggen van 1.050 euro. Die beslissing wordt op dezelfde dag met een aangetekende brief met ontvangstmelding aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: “Er kan geen geldboete meer worden opgelegd”.

De verzoekende partij licht dit middel toe als volgt:

“Naar aanleiding van een controle en vaststellingen die plaatsvonden op 11 februari 2013 heeft de Wegeninspectie op basis van de bepalingen van het decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 een geldboete opgelegd.

Deze beslissing werd door de Raad van State bij arrest van 11 juni 2015 in de zaak met nummer G/A 212.275/XIV-36177 vernietigd.

Bijgevolg bestaat geen mogelijkheid meer voor de Wegeninspectie om de zaak te hernemen en alsnog een geldboete op te leggen.”

De memorie van wederantwoord en de laatste memorie zijn beperkt tot de mededeling dat “verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”.

Beoordeling

4.2. In het auditoraatsverslag wordt het eerste middel beantwoord als volgt:

“18. Artikel 2, § 1, 3° van het procedurereglement bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen moet bevatten. Onder de uiteenzetting van de middelen wordt verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De verzoeker geeft geen duidelijke omschrijving van de volgens hem geschonden rechtsregel aan. Het middel is niet ontvankelijk [RvS 26 juni 2008, nr. 184.860, Sneyers].

19. Ondergeschikt kan worden vastgesteld dat de verwerende partij in het middel een aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest van de Raad van State heeft gelezen.

Het is een administratieve overheid waarvan de beslissing wordt vernietigd door een arrest van de Raad van State niet a priori verboden opnieuw te beslissen en zelfs dezelfde beslissing te nemen, op voorwaarde dat zij het gezag van het vernietigingsarrest eerbiedigt [RvS 28 oktober 2010, nr. 208.492, nv Allcomm thans nv Spitz].

Het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest van de Raad van State strekt zich uit tot het dictum en de onverbreekelijk met het dictum verbonden motieven. Wat de gevolgen zijn van een vernietigingsarrest van de Raad van State kan niet alleen in het licht van het dictum ervan, maar moet mede in het licht van het vernietigingsmotief worden uitgemaakt. Dat vernietigingsmotief is de onwettigheid die in het

aangevoerde en gegrond bevonden middel werd vastgesteld [RvS 8 maart 2016, nr. 234.061, Bert e.a.]. Te dezen werd in het vernietigingsarrest vastgesteld dat de bestreden beslissing behept was met een onwettigheid doordat zij werd genomen zonder voorafgaande hoorzitting, wat in strijd is met artikel 60, §3, derde en vierde lid van het decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999, gewijzigd bij decreten van 22 december 1999, 19 december 2003 en 22 juni 2005.

Na het vernietigingsarrest vermocht de administrateur-generaal de in de vernietigingsgrond vastgestelde onwettigheid te remediëren, door de procedure vanaf dat punt te hernemen [26 juni 2013, 224.121, geanonimiseerd]. Het eventuele rechtsherstel na een vernietigingsarrest dient immers te verlopen rekening houdend met het ogenblik van de ontsporing [RvS 5 juli 2007, nr. 173.205, Logghe].

Er is bij de bestreden beslissing geen sprake van een schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 231.530 van de Raad van State. De overheid, die ertoe gehouden was zich ten gevolge van dit arrest opnieuw over het beroep van verzoeker, gericht tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur meegedeeld aan de verzoekende partij bij brief van 8 oktober 2013, uit te spreken, heeft de onwettigheid die door het arrest in aanmerking werd genomen, namelijk het nemen van een beslissing in graad van beroep zonder de verzoekende partij op de voorgeschreven wijze uit te nodigen voor een hoorzitting, niet herhaald [RvS 12 oktober 2010, nr. 208.095, Foncke].

Het middel is niet gegrond.”

4.3. In haar laatste memorie beperkt de verzoekende partij er zich zonder meer toe te stellen: “Verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”. Ook ter terechtzitting heeft de raadsman van de verzoekende partij, die hierop werd gewezen, zich beperkt tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij volhardt in het middel.

4.4. De Raad valt in de gegeven omstandigheden de hiervoor geciteerde in het auditorsverslag gedane beoordeling van het eerste middel bij en verwerpt dit middel op grond van de motieven aangegeven in dat verslag.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan dat er een verkeerde wettelijke basis werd toegepast.

In de toelichting bij dit middel betoogt de verzoekende partij dat voor zover er nog een nieuwe beslissing zou kunnen worden genomen, deze op een verkeerde wettelijke basis werd gegrond. De bestreden beslissing werd genomen op grond van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ (hierna: het decreet bijzonder wegtransport), alsook van het uitvoeringsbesluit van 20 december 2013 ‘betreffende handhaving inzake de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’. De controle en vaststellingen in deze zaak gebeurden echter op 11 februari 2013 zodat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing manifest verkeerd is.

De memorie van wederantwoord en de laatste memorie zijn beperkt tot de mededeling dat “verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”.

Beoordeling

4.6. In het auditoraatsverslag wordt het tweede middel beoordeeld als volgt:

“23. Een orgaan van actief bestuur moet bij het nemen van een nieuwe beslissing na de vernietiging van een eerdere handeling, in beginsel de reglementering toepassen zoals deze van kracht is op het ogenblik van de nieuwe beslissing [RvS 14 februari 2014, nr. 226.440, De Wit; RvS, 28 juni 2010, nr. 205.834, Petr  ]. Het is slechts als vaststaat dat de overheid op het ogenblik van het stellen van de vernietigde handeling over een strikt gebonden bevoegdheid beschikte en dus niet enkel verplicht was te beslissen, maar ook een welbepaalde beslissing diende te nemen, en als deze beslissing op een welbepaald ogenblik moest worden genomen, dan dient zij de vernietigde handeling over te doen met toepassing van de regelgeving zoals die toentertijd gold [RvS, 28 juni

2010, nr. 205.834, Petré]. Te dezen beschikt de administrateur-generaal geenszins over een strikt gebonden bevoegdheid.

24. Door de vernietiging van de beslissing van de administrateur-generaal van 4 maart 2014 bij arrest van de Raad van State van 11 juni 2015, diende de administrateur-generaal een nieuwe beslissing te nemen met betrekking tot het beroep ingesteld door de verzoekende partij tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur van 8 oktober 2013. De administrateur-generaal diende daarbij toepassing te maken van het decreet van 3 mei 2013 betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport, dat in werking was getreden op 1 maart 2014 [Zie artikel 14 van het Besluit van de Vlaamse regering van 20 december 2013 betreffende handhaving inzake de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport] en dat de regeling opgenomen in hoofdstuk XIV van het decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 heeft opgeheven.

Bovendien geldt de retroactieve toepassing van de mildere straf als een algemeen rechtsbeginse¹ [RvS 21 juni 2012, nr. 219.885, het Vlaams Gewest; RvS, 3 februari 2011, nr. 210.976, nv SBS Belgium] zodat de administrateur-generaal in ieder geval ook gehouden was de mildere straf opgenomen in het decreet van 3 mei 2013 betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport toe te passen.

Het middel is niet gegrond.”

4.7. In haar laatste memorie beperkt de verzoekende partij er zich zonder meer toe te stellen: “Verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”. Ook ter terechtzitting heeft de raadsman van de verzoekende partij, die hierop werd gewezen, zich beperkt tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij volhardt in het middel.

4.8. De Raad valt in de gegeven omstandigheden de hiervoor geciteerde in het auditoraatsverslag gedane beoordeling van het tweede middel bij en verwerpt dit middel op grond van de motieven aangegeven in dat verslag.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

4.9.. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM).

Zij betoogt dat de administratieve geldboete die wordt opgelegd wegens inbreuken op het aslastendecreet een straf is in de zin van artikel 6 EVRM. Volgens de verzoekende partij voldoet de bestreden beslissing op verschillende punten niet aan de vereisten van artikel 6 EVRM.

In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing artikel 6.3.c), juncto artikel 6.1 EVRM schendt, doordat de vrachtwagenbestuurder zich bij het verhoor door de wegeninspecteurs niet kon laten bijstaan door een raadsman.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) — inzonderheid het arrest van 27 november 2008 in de zaak *Salduz v. Turkije* — leidt de verzoekende partij af dat de verdachte vanaf het eerste verhoor moet worden bijgestaan door een raadsman en dat de rechten van de verdediging onherstelbaar worden geschaad wanneer in een strafprocedure gebruik wordt gemaakt van incriminerende verklaringen die zonder de bijstand van een advocaat werden afgelegd. Bovendien had de wegeninspectie de chauffeur vóór het verhoor moeten informeren over zijn recht om te zwijgen en zijn recht op bijstand van een advocaat (“cautieplicht”). De verdachte kan geen afstand doen van zijn recht op bijstand van een advocaat, zonder vooraf over zijn rechten te zijn geïnformeerd. De verzoekende partij wijst er voorts op dat de rechtspraak van het EHRM bindend is en rechtstreekse werking heeft. In een arrest van 13 oktober 2009 in de zaak *Dayanan v. Turkije* is het Europees Hof trouwens nog een stap verder gegaan, aangezien het Hof daarin tot een schending van artikel 6.3.c), juncto artikel 6.1 EVRM besloot wegens afwezigheid van de toegang tot een advocaat bij het verhoor, hoewel de betrokkene geen voor hem belastende verklaringen had afgelegd. Uit dit arrest leidt de verzoekende partij af

dat wanneer de vrachtwagenbestuurder zich niet door een advocaat kon laten bijstaan en niet aan de cautieplicht is voldaan, geen administratieve geldboete kan worden opgelegd.

De verzoekende partij is bovendien van mening dat de argumenten die in de bestreden beslissing worden aangevoerd om de argumentatie van de verzoekende partij te verwerpen niet overtuigend zijn. In de bestreden beslissing wordt immers ten onrechte gesteld dat de vrachtwagenbestuurder niet was gearresteerd of formeel werd verhoord. De rechtspraak van het EHRM maakt geen onderscheid tussen verschillende categorieën van verhoor en de vrachtwagenbestuurder legde een verklaring af die in het kader van de strafprocedure en de administratieve procedure als bewijs kon worden gebruikt.

Vervolgens is het argument dat de vrachtwagenbestuurder de mogelijkheid had om beroep te doen op juridische bijstand onjuist, omdat niet aan de cautieplicht was voldaan en de vrachtwagenbestuurder bijgevolg niet met kennis van zaken een verklaring kon afleggen. Dat de vrachtwagenbestuurder na zijn verklaring een raadsman kan contacteren is irrelevant. Ten slotte wijst de verzoekende partij ook het argument af dat de beslissing niet op de verklaringen van de vrachtwagenbestuurder was gesteund, aangezien de vraag of die verklaringen bij de bestreden beslissing hebben doorgewogen in het licht van het arrest *Dayanan* naast de kwestie is, wanneer blijkt dat het recht op bijstand van een advocaat en de cautieplicht werden geschonden.

In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat artikel 6.1 EVRM geschonden werd, doordat haar het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie werd ontzegd.

Uit een arrest van 11 juni 1986 van het Hof van Cassatie moet volgens de verzoekende partij worden afgeleid dat de rechten die door artikel 6 EVRM gewaarborgd worden niet alleen gelden bij het opleggen van de strafsancie, maar ook tijdens het onderzoek. De wegeninspecteurs kunnen echter niet als onpartijdig en onafhankelijk worden beschouwd. Bovendien zijn ook de wegeninspecteur-controleur en de minister geen onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Ten slotte kan ook de Raad van State niet als een

volwaardige rechtsmacht in de zin van artikel 6 EVRM worden beschouwd, aangezien deze enkel over een vernietigingsbevoegdheid beschikt en geen volle rechtsmacht heeft. Zo hierover twijfel bestaat, dient volgens de verzoekende partij een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te worden gesteld.

In een derde onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat artikel 6.1 EVRM eveneens wordt geschonden, doordat de administratieve procedure bij het opleggen van de administratieve geldboete niet openbaar is.

In een vierde onderdeel van het middel betoogt de verzoekende partij dat artikel 6.3.c) EVRM wordt geschonden, doordat bij de procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete geen mogelijkheid bestaat om getuigen te ondervragen.

Volgens de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing naast de kwestie geantwoord dat niet werd gevraagd om een getuige te horen. Aangezien er desbetreffend niets in het aslastendecreet is geregeld, is het immers volgens de verzoekende partij niet mogelijk om getuigen te horen.

De memorie van wederantwoord en de laatste memorie zijn beperkt tot de mededeling dat “verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”.

Beoordeling

4.10. In het auditoraatsverslag wordt het derde middel beantwoord als volgt:

“Eerste middelonderdeel

“38. Onder meer in het arrest nr. 234.991 van 9 juni 2016, bvba Rudy Waelkens heeft de Raad van State een gelijkaardig geformuleerd middel als volgt beoordeeld [Zie bijvoorbeeld ook RvS, 21 maart 2014, nr. 226.858]::

‘20. De verzoekende partij voert in het eerste middelonderdeel aan dat artikel 6, § 3, c, juncto artikel 6, § 1, EVRM is geschonden,

doordat de vrachtwagenbestuurder zich bij zijn verhoor niet heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich te dezen wel kan beroepen op de miskenning van een recht in hoofde, niet van haarzelf; maar van haar chauffeur, moet in verband met het recht op bijstand erop worden gewezen dat het slechts kan ontstaan bij het effectieve verhoor van een verdachte en niet bij gelijk welke verzameling van inlichtingen en bewijselementen die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen. Te dezen hebben de wegeninspecteurs bij de redactie van het aanvankelijke proces-verbaal op 12 oktober 2012 inlichtingen verzameld betreffende onder meer de aard van het transport en de identiteit van de vrachtwagenbestuurder. Zij hebben daarbij een schriftelijke vragenlijst laten invullen waarin eerder beperkte informatie werd gevraagd en waarbij vaststaat dat de vrachtwagenbestuurder op geen enkel ogenblik van zijn vrijheid werd beroofd en na de wegcontrole mocht beschikken en zijn rit met zijn geleed voertuig verder zetten (GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013. 8.5.5).

21. In het voormelde Salduz-arrest heeft het EHRM de grenzen afgebakend waarbinnen het recht op bijstand van een advocaat geldt. Het geldt in beginsel vanaf de initiële ondervraging door de politie. Het recht van verdediging wordt onherstelbaar geschonden wanneer bezwarende verklaringen die tijdens het politieverhoor zijn afgelegd zonder dat de betrokkene toegang had tot een advocaat, als bewijs worden gebruikt bij een veroordeling (EHRM 27 november 2008, Salduz t. Turkije, nr. 36391/02, § 52). Volgens het arrest Dayanan geldt het recht op bijstand vanaf het moment dat een verdachte wordt aangehouden, zelfs als blijkt dat de verdachte geen enkele verklaring heeft afgelegd (EHRM 13 oktober 2009, Dayanan t. Turkije, nr. 7377/03, § 1).

De verzoekende partij gaat er echter onterecht van uit dat elke ondervraging van een persoon, vanaf het moment dat die 'niet zomaar mag vertrekken' kan worden beschouwd als een 'verhoor' dat de toepassing van het recht op bijstand door een advocaat met zich mee moet brengen. In het arrest Zaichenko, dat meer relevant is voor huidige zaak dan de zaak Dayanan, oordeelde het Hof immers in een zaak aangaande een persoon die zonder bijstand van een advocaat tijdens een wegcontrole werd verhoord tot de niet-schending van artikel 6.3.c) EVRM. Volgens het Hof wezen de omstandigheden van de zaak niet op een noemenswaardige beperking van de vrijheid van handelen van de betrokken persoon van die aard dat de bijstand van een advocaat vanaf dat ogenblik vereist zou zijn (EHRM 18 februari 2010, Zaichenko t. Rusland, nr. 39660/02, §§ 47 en 48). Het Hof wijst ook op de eerder beperkte rol van de verbalisanten, en stelt uitdrukkelijk vast dat het strafonderzoek pas geopend werd na de toezending van het verslag of het proces-verbaal van de verbalisanten aan de bevoegde overheid (§ 49). (zie ook GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013. 8.8.2).

22. In de voorliggende zaak wordt bijgevolg rekening gehouden met de volgende feiten en omstandigheden.

Uit het aanvankelijke proces-verbaal van 12 oktober 2012, opgesteld door de wegeninspecteurs bij de wegeninspectie, blijkt dat zij de overlading van het voertuig van de verzoekende partij hebben vastgesteld middels een door de metrologische dienst van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, gecontroleerde asweger. De overlading wordt door de chauffeur niet betwist, gelet op de overlading vastgesteld door de asweger. De inspecteurs vermeldde tevens de identiteit van de vennootschap die burgerlijk aansprakelijk is voor de overlading, zijnde de verzoekende partij, en de identiteit van de bestuurder die de werknemer was van de verzoekende partij.

In voornoemd proces-verbaal legde de bestuurder van het geleed voertuig een schriftelijke verklaring af betreffende de taal die hij verkoos, de aard van de goederen die hij vervoerde, de plaats van het inladen, de eindbestemming van de goederen en de identiteit van zijn opdrachtgever en van de verlader. Voor het overige kruiste de bestuurder in voormeld proces-verbaal nog de volgende voorgedrukte vermeldingen aan: ‘: Er werden mij GEEN middelen ter beschikking gesteld om onmiddellijk het gewicht van de lading na te gaan. : Ik was NIET op de hoogte dat ik overladen was. : Ik betwist de overtreding niet.’ De bestuurder heeft nog vermeld dat een deel van de lading bij een klant werd gelost en er geen mogelijkheid was om de lading te herschikken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het de materiële vaststellingen in verband met de overlading zijn en niet de verklaringen van de bestuurder, die aan de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete ten grondslag liggen. Bijgevolg houdt de afwezigheid van een advocaat op het tijdstip van de vaststellingen bij de weging van het voertuig door de asweger en op het moment dat de vrachtwagenbestuurder een verklaring aflegt, geen schending in van artikel 6 EVRM, vermits uit het aanvankelijke proces-verbaal van 12 oktober 2012 blijkt dat het afschrift van dit proces-verbaal aan de vrachtwagenbestuurder werd toegestuurd samen met een vragenlijst bestemd voor de verzoekende partij. Dit betekent concreet dat zowel de vrachtwagenchauffeur als de verzoekende partij de mogelijkheid had om een advocaat te raadplegen na ontvangst van voornoemde documenten, waarna zij overleg konden plegen om hun respectievelijke verdediging zowel schriftelijk, als mondeling in de beste omstandigheden grondig voor te bereiden, wat de verzoekende partij trouwens effectief heeft gedaan.

Ook tijdens de verzetprocedure en de beroepsprocedure kon de verzoekende partij zich laten bijstaan door een advocaat van haar keuze en werden schriftelijke besluiten neergelegd voor de verzoekende partij.

Uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt overigens dat de vrachtwagenbestuurder zich op enig moment in

een kwetsbare positie bevond. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat aan hem bij het afleggen van zijn schriftelijke verklaring bij de wegcontrole, reeds toegang diende te worden verleend tot een advocaat noch informatie diende te worden verleend op zijn recht op stilzwijgen en zijn recht op bijstand van een advocaat. Het eerste onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.'

39. De feiten en omstandigheden waarmee de Raad in dit arrest heeft rekening gehouden zijn volledig gelijklopend met de voorliggende zaak. Uit het aanvankelijke proces-verbaal van 11 februari 2013, opgesteld door de wegeninspecteurs bij de wegeninspectie, blijkt dat zij de overlading van het voertuig van de verzoekende partij hebben vastgesteld middels een door de metrologische dienst van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, gecontroleerde asweger. De overlading wordt door de chauffeur niet betwist, gelet op de overlading vastgesteld door de asweger. De inspecteurs vermeldden tevens de identiteit van de vennootschap die burgerlijk aansprakelijk is voor de overlading, zijnde de verzoekende partij, en de identiteit van de bestuurder die de werknemer was van de verzoekende partij. In voornoemd proces-verbaal legde de bestuurder van het geleed voertuig een schriftelijke verklaring af betreffende de taal die hij verkoos. Voor het overige kruiste de bestuurder in voormeld proces-verbaal nog de volgende voorgedrukte vermeldingen aan:

‘- Er werden mij GEEN middelen ter beschikking gesteld om onmiddellijk het gewicht van de lading na te gaan.
- Ik was NIET op de hoogte dat ik overladen was.
- Ik betwist de overtreding niet.’

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat het de materiële vaststellingen in verband met de overlading zijn en niet de verklaringen van de bestuurder, die aan de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete ten grondslag liggen. Tevens kon de vrachtwagenbestuurder, zo hij dit wenste, op zijn verklaringen terugkomen of deze nuanceren tijdens de administratieve procedures en eventueel tijdens de procedure voor de Raad van State, wat hij niet heeft gedaan. Bijgevolg houdt de afwezigheid van een advocaat op het tijdstip van de vaststellingen bij weging van het geleed voertuig door de asweger en op het moment dat de vrachtwagenbestuurder een verklaring aflegt, geen schending in van artikel 6 EVRM in essentie omdat de technische vaststellingen in verband met de overlading doorslaggevend waren om de administratieve geldboete op te leggen en de vrachtwagenbestuurder hiermee onmiddellijk werd geconfronteerd. Bovendien blijkt uit het aanvankelijke proces-verbaal van 11 februari 2013 dat een afschrift van dit proces-verbaal aan de vrachtwagenbestuurder en aan de verzoekende partij werd toegestuurd samen met een vragenlijst bestemd voor de burgerlijk aansprakelijke partij, zijnde de verzoekende partij. Dit betekent concreet dat zowel de vrachtwagenbestuurder als de verzoekende partij de mogelijkheid hadden om een advocaat te raadplegen na ontvangst van

voornoemde documenten, waarna zij overleg konden plegen om hun respectievelijke verdediging zowel schriftelijk, als mondeling in de beste omstandigheden grondig voor te bereiden, wat de verzoekende partij trouwens effectief heeft gedaan, zowel tijdens de administratieve fase van de procedure als voor de Raad van State. Immers zowel tijdens de verzetprocedure als tijdens de beroepsprocedure kon de verzoekende partij zich laten bijstaan door een advocaat van haar keuze en werden schriftelijke besluiten neergelegd voor de verzoekende partij. Uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt overigens dat de vrachtwagenbestuurder zich op enig moment in een kwetsbare positie bevond. Bijgevolg kan ook te dezen niet worden aangenomen dat aan de bestuurder bij het afleggen van zijn schriftelijke verklaring bij de wegcontrole, reeds toegang diende te worden verleend tot een advocaat noch informatie diende te worden verleend op zijn recht op stilzwijgen en zijn recht op bijstand van een advocaat.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

Tweede middelonderdeel

40. Onder meer in het arrest nr. 234.990 van 9 juni 2016, Jean-Jeaumin Vincent e.a. heeft de Raad van State een gelijkaardig geformuleerd middel, als volgt beoordeeld:

‘11. De opgelegde administratieve geldboete heeft een ‘strafrechtelijk’ karakter in de zin van artikel 6 EVRM. Dit betekent dat die verdragsbepaling toepasselijk is op de procedure waarbij de gegrondheid van de tegen verzoeker ingestelde vervolging werd vastgesteld en de boete werd opgelegd. Eén van de daarin gegarandeerde proceswaarborgen is dat eenieder recht heeft op een behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie, wat volgens de verzoekende partijen niet het geval was. Dit tweede onderdeel van het tweede middel wordt hierna in eerste instantie onderzocht.

12. In dit geval is een administratieve geldboete opgelegd door de wegeninspecteur-controleur en is het verzet daartegen verworpen door dezelfde wegeninspecteur-controleur en is het beroep tegen die laatste beslissing verworpen door de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken. Geen van deze overheden is een rechterlijke instantie, in de zin van artikel 6, § 1, EVRM.

13. Artikel 6 EVRM vereist evenwel niet dat de administratieve instanties die de boete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, § 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met ‘volle rechtsmacht’, in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat (EHRM 17 april 2012, Steiniger t. Oostenrijk, nr. 21539/07, § 46).

14. Tegen de beslissing van de minister kunnen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Om de hierna uiteengezette redenen werd reeds meermaals aanvaard dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, § 1, EVRM.

15. Wanneer de Raad van State uitspraak doet in het kader van een beroep tot nietigverklaring, zoals te dezen, oefent hij immers het volgende wettigheidstoezicht uit: hij mag uitspraak doen over de feitelijke zowel als de juridische geschilpunten, hij mag de juistheid, de pertinentie en de toelaatbaarheid van de motieven waarop de bestreden beslissing steunt nagaan en hij mag, specifiek in verband met de administratieve sancties, beoordelen of er een evenredigheidsverband bestaat tussen de gesanctioneerde gedraging en de opgelegde administratieve sanctie. Weliswaar mag de Raad van State zijn beslissing niet in de plaats stellen van die van het bestuur dat de administratieve geldboete heeft opgelegd. Dit neemt echter niet weg dat, wanneer hij de betrokken beslissing vernietigt, het bestuur verplicht is zich te conformeren aan het vernietigingsarrest en het, indien het een nieuwe beslissing neemt, de motieven van het vernietigingsarrest niet mag miskennen.

16. Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgevalen dat ‘ook de Raad van State niet als een volwaardige rechtsmacht in de zin van artikel 6 EVRM’ kan worden beschouwd. Dat de controle die de Raad van State uitoefent, beantwoordt aan de vereisten van de toetsing met volle rechtsmacht in de zin van artikel 6 EVRM werd overigens bevestigd door het Grondwettelijk Hof (zie onder meer het arrest nr. 25/2016 van 18 februari 2016, B.40.1 en B.40.2) en het Hof van Cassatie (Cass. 15 oktober 2009, Arr.Cass. 2009, 584).

17. De verzoekende partijen vragen dat aan het Grondwettelijk Hof een ‘prejudiciële vraag’ zou worden gesteld, die zij evenwel niet formuleren. Gelet onder meer op voornoemde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, is er geen aanleiding om een prejudiciële vraag te stellen.

18. [...]

19. Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

[...]

23. In zoverre de verzoekende partijen in het derde onderdeel van het middel aanvoeren dat artikel 6, § 1, EVRM is geschonden, doordat noch de wegeninspecteurs, noch de wegeninspecteur-controleur, noch de minister beschouwd kunnen worden als onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instanties, of dat de procedure niet in het openbaar werd gevoerd, wordt herhaald dat niet is vereist dat de beslissende instanties in een administratieve procedure moeten voldoen aan alle vereisten die gesteld worden aan een rechterlijke instantie, mits tegen hun beslissing beroep

openstaat bij een rechterlijke instantie die wel aan die vereisten voldoet. De Raad van State is een rechterlijke instantie die aan de bedoelde vereisten voldoet en in dit verband wordt bovendien vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat voornoemde instanties hebben doen blijken van partijdigheid en evenmin dat zij niet onafhankelijk zouden zijn opgetreden.'

41. Er is geen reden om te dezen anders te oordelen. Het tweede onderdeel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

42. Onder meer in het arrest nr. 234.990 van 9 juni 2016, Jean-Jeaumin Vincent e.a. heeft de Raad van State een gelijkaardig geformuleerd middel, als volgt beoordeeld:

'Wat voorts de grief betreft dat de administratieve procedure niet in het openbaar werd gevoerd, weze vastgesteld dat de openbare behandeling bij de Raad van State gegarandeerd is. Bovendien is er reeds op gewezen dat de verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure na verzet en na beroep op een hoorzitting worden uitgenodigd, waar zij zich ook mondeling tegen de beschuldigingen kunnen verweren. Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat de verplichting om een openbare zitting te houden niet absoluut is en dat artikel 6 EVRM niet noodzakelijk het houden van een dergelijke zitting in alle procedures vereist. In de zaak Suhadolc v. Slovénie, nr. 57655/08 van 17 mei 2011 heeft het Hof geoordeeld dat de afwezigheid van een mondelinge en openbare zitting in een zaak van snelheidsovertreding en rijden in een toestand van dronkenschap waarbij de elementen ten laste van de beschuldigde werden verkregen met behulp van technische apparaten, geen schending van artikel 6 EVRM oplevert.'

Er is te dezen geen reden om anders te oordelen. Het derde onderdeel is niet gegrond.

Vierde middelonderdeel

43. Onder meer in het arrest nr. 234.990 van 9 juni 2016, Jean-Jeaumin Vincent e.a. heeft de Raad van State een gelijkaardig geformuleerd middel, als volgt beoordeeld:

'In zoverre de verzoekende partijen ten slotte aanvoeren dat artikel 6, § 3, d, EVRM is geschonden, doordat zij tijdens de administratieve procedure niet in de gelegenheid zijn gesteld om getuigen te ondervragen, wordt opgemerkt dat, zoals blijkt uit het proces-verbaal van 26 september 2012 van de wegeninspecteurs, de persoon die verhoord wordt, om een getuigenverhoor kan vragen. Uit het dossier blijkt niet dat de bestuurder of de tweede

verzoekende partij heeft verzocht om het horen van een getuige, laat staan dat een dergelijk verzoek zou zijn verworpen. Het derde onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.'

Te dezen blijkt uit de bijlage 3 bij het proces-verbaal van 11 februari 2013 van de wegeninspecteurs, eveneens dat de persoon die verhoord wordt, om een getuigenverhoor kan vragen. Dat het Aslastendecreet het getuigenverhoor niet uitdrukkelijk voorziet, noch regelt, doet hieraan niets af. Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij heeft verzocht om het horen van een getuige, laat staan dat dergelijk verzoek zou zijn verworpen.

Het vierde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is in al haar onderdelen ongegrond.”

4.11. In haar laatste memorie beperkt de verzoekende partij er zich zonder meer toe te stellen: “Verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”. Ook ter terechtzitting heeft de raadsman van de verzoekende partij, die hierop werd gewezen, zich beperkt tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij volhardt in het middel.

4.12. De Raad valt in de gegeven omstandigheden de hiervoor geciteerde in het auditoraatsverslag gedane beoordeling van het derde middel bij en verwerpt dit middel op grond van de motieven aangegeven in dat verslag.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

4.13. In een vierde middel voert de verzoekende partij aan: “De inbreuk is niet toerekenbaar aan verzoekster”.

De verzoekende partij licht toe dat zij zich als rechtspersoon immers niet op de openbare weg kan bevinden, zodat niet valt in te zien hoe zij een inbreuk op artikel 56 van het aslastendecreet kan hebben begaan. Volgens de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing ten onrechte verwezen naar artikel 5.1 van het Strafwetboek. Die bepaling kan niet worden toegepast in het kader van een administratieve procedure en is door het aslastendecreet niet toepasselijk verklaard.

De verzoekende partij laat voorts gelden dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat zij als rechtspersoon aanspreekbaar zou zijn in het kader van het aslastendecreet, het moreel bestanddeel van het misdrijf in haren hoofde moet worden bewezen. Ter zake wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit het dossier niet blijkt dat zij voldoende maatregelen heeft genomen om overlading te vermijden. Volgens de verzoekende partij wordt de bewijslast aldus op onwettige wijze omgekeerd. Het dossier bevat trouwens geen informatie nopens de verzoekende partij aangezien de vragenlijst volledig blanco is.

De verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij nalatig was omdat zij de vrachtwagenbestuurder geen middelen ter beschikking heeft gesteld om de massa van het voertuig te meten. Er bestaat immers geen wettelijke of reglementaire verplichting om de vrachtwagenbestuurder weegmiddelen ter beschikking te stellen. Het niet ter beschikking stellen van weegmiddelen kan dan ook niet als een bewijs van haar nalatigheid worden beschouwd.

De memorie van wederantwoord en de laatste memorie zijn beperkt tot de mededeling dat “verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”.

Beoordeling

4.14. In het auditoraatsverslag wordt het vierde middel beoordeeld als volgt:

“50. Onder meer in een arrest van 9 juni 2016, nr. 235.008, nv V.N.W. Transport heeft de Raad van State een gelijkaardig geformuleerd middel, als volgt beoordeeld:

‘30. Luidens artike155bis, 5°, van het Aslastendecreet, zoals gewijzigd bij artikel 144 van het decreet van 12 december 2008, dient onder een ‘overtreder’ te worden verstaan de ‘natuurlijke persoon of rechtspersoon die een inbreuk op artikel 56 begaat of in voorkomend geval als opdrachtgever of verlader optreedt’. In de memorie van toelichting bij het wijzigend decreet van 12 december 2008 werd de wijziging van artike155bis, 5°, van het Aslastendecreet als volgt verduidelijkt: ‘Deze wijziging verbetert de definitie van ‘overtreder’ in die zin dat naast de natuurlijke

persoon, die als materiële dader van het misdrijf wordt aanzien, ook eventueel de werkgever als rechtspersoon als overtreder kan bestraft worden. Overeenkomstig artikel 5 Sw. kunnen immers ook rechtspersonen strafrechtelijk verantwoordelijk gesteld worden voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van hun doel of de waarneming van hun belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor hun rekening zijn gepleegd. Tijdens de redactie van het wijzigingsdecreet van juni 2005 werd de definitie van overtreder, ten onrechte, beperkt tot natuurlijke personen. Vóór deze wijziging was het wel mogelijk om een administratieve geldboete op te leggen aan rechtspersonen. Het is nooit de bedoeling van de decreetgever geweest dit in te perken. Hierover is immers niets terug te vinden in de voorbereidende werken van het decreet van 24 juni 2005.' (Parl.St. Vlaams Parlement 2007-08, nr. 1816/1, 38). Uit het voorgaande blijkt duidelijk de wil van de decreetgever om een regeling uit te werken waarbij, naast natuurlijke personen, ook rechtspersonen gesanctioneerd kunnen worden wegens het overtreden van de bepalingen van het Aslastendecreet. Het Aslastendecreet zelf voorziet in het voormelde artikel 55bis, 5°, zoals gewijzigd bij artikel 144 van het decreet van 12 december 2008, uitdrukkelijk dat een rechtspersoon een 'overtreder' kan zijn in de zin van het Aslastendecreet. De sanctionering berust, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, dan ook niet op artikel 5 van het Strafwetboek, maar op het Aslastendecreet zelf.

31. De fysieke onmogelijkheid voor een rechtspersoon om zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden staat er niet aan in de weg dat aan een rechtspersoon een administratieve geldboete wegens een inbreuk op artikel 56 van het Aslastendecreet wordt opgelegd. Het begrip zich met een voertuig op de openbare weg bevinden slaat ook op het gebruik ervan door de rechtspersoon, die het voertuig tot realisatie van zijn handelsactiviteiten laadt of laat laden (Cass. 18 februari 1997, AR P.96.0269.N). Te dezen wordt niet betwist dat de chauffeur van het overladen voertuig op het ogenblik van de feiten 'handelde in naam en voor rekening van de rechtspersoon'.

32. Ook aan een rechtspersoon kan een overtreding slechts worden toegerekend indien zowel het materieel als het moreel bestanddeel van het misdrijf in zijn hoofde bewezen wordt. Het Hof van Cassatie heeft aangenomen dat de schuld kan worden afgeleid uit het materiële feit van de overtreding voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulduitsluitingsgrond aannemelijk maakt (Cass. 8 oktober 2002, A.R. P.01.1149.N). In hoofde van rechtspersonen, bestaat het moreel element bij overlappingsmisdrijven, in het nalaten om maatregelen te nemen die de naleving van de geldende regelgeving inzake toegelaten massa's van voertuigen mogelijk maken (Cass. 28 september 1999, AR P.97.0347.N). De Raad van State valt voormelde rechtspraak bij.

33. Wat de inbreuk bedoeld in artikel 56 van het Aslastendecreet betreft, is dan ook niet vereist dat ze wetens en willens werd gepleegd. De schuld voor de inbreuk kan onder meer bestaan uit onachtzaamheid, wat betekent dat nagegaan moet worden of aan de betrokkene een gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid kan worden verweten.

34. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat het moreel bestanddeel van het misdrijf aanwezig is omwille van de omstandigheid dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij geen afdoende maatregelen heeft genomen om overladingen te vermijden. Van een normale zorgvuldige rechtspersoon mag immers worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om ervoor te zorgen dat de chauffeur in zijn dienst geen aan hem toevertrouwd voertuig in het verkeer op de openbare weg bezigt, dat overladen is.

35. Wat het materieel bestanddeel van de inbreuk betreft, is de inbreuk bewezen indien de overschrijding van de maximaal toegelaten massa onder één van de assen is aangetoond (Cass. 21 september 2004, AR P.04.0717 N; Cass. 15 mei 2012, AR P.12.0010.N), wat te dezen het geval is en door de verzoekende partij niet wordt betwist. Zoals hiervoor uit de door de Raad van State bijgevalen rechtspraak van het Hof van Cassatie is gebleken, brengt deze materiële vaststelling het feitelijk vermoeden met zich mee dat de overtreder nalatig is geweest, tenzij de overtreder met een zekere graad van geloofwaardigheid kan aantonen dat hij wel de voor hem geldende algemene zorgvuldigheidsplicht heeft nageleefd. Dat er geen wettelijke of reglementaire verplichting bestaat voor de (rechts)persoon in naam en voor rekening waarvan de chauffeur handelt om deze weegmiddelen ter beschikking te stellen, is dan ook niet relevant. Nu de verzoekende partij geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulduitsluitingsgrond aannemelijk heeft gemaakt, heeft de verwerende partij wettig geoordeeld dat niet alleen het materieel, maar ook het moreel bestanddeel van de inbreuk bewezen is.

36. Het vierde middel is niet gegrond.'

51. Te dezen kan verwezen worden naar de Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport, waar bij artikel 2 van het ontwerpdecreet uitdrukkelijk wordt toegelicht [Parl.St. Vlaams Parlement 2012-13, nr. 1870/1, 5]:

'[...]

Met betrekking tot de definitie van overtreder dient te worden verduidelijkt dat onder overtreder zowel de chauffeur van het in overtreding zijnde voertuig als zijn werkgever als de opdrachtgever en de verlader begrepen kan worden.'

Voorts blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing te dezen eveneens duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat het moreel bestanddeel van het misdrijf aanwezig is omwille van de omstandigheid dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij geen afdoende maatregelen heeft genomen om overladingen te vermijden doordat er geen middelen ter beschikking waren om de massa van het voertuig te controleren en de verzoekende partij niet op een andere wijze aantoonde dat er desondanks toch afdoende maatregelen genomen werden om overladingen te vermijden. Van een normale zorgvuldige rechtspersoon mag worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om ervoor te zorgen dat de chauffeur in zijn dienst geen aan hem toevertrouwd voertuig in het verkeer op de openbare weg bezigt, dat overladen is.

Wat het materieel bestanddeel van de inbreuk betreft, is de inbreuk bewezen indien de overschrijding van de maximaal toegelaten massa onder één van de assen is aangetoond (Cass. 21 september 2004, AR P.04.0717 N; Cass. 15 mei 2012, AR P.12.0010.N), wat te dezen het geval is en door de verzoekende partij niet wordt betwist. Zoals hiervoor uit de door de Raad van State in haar arrest van 9 juni 2016, nr. 235.008, nv V.N.W. Transport bijgevalen rechtspraak van het Hof van Cassatie is gebleken, brengt deze materiële vaststelling het feitelijk vermoeden met zich mee dat de overtreder nalatig is geweest, tenzij de overtreder met een zekere graad van geloofwaardigheid kan aantonen dat hij wel de voor hem geldende algemene zorgvuldigheidsplicht heeft nageleefd. Dat er geen wettelijke of reglementaire verplichting bestaat voor de (rechts)persoon in naam en voor rekening waarvan de chauffeur handelt om deze weegmiddelen ter beschikking te stellen, is dan ook niet relevant. Nu de verzoekende partij geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulduitsluitingsgrond aannemelijk heeft gemaakt, heeft de verwerende partij wettig geoordeeld dat niet alleen het materieel, maar ook het moreel bestanddeel van de inbreuk bewezen is.

Het vierde middel is niet gegrond.”

4.15. In haar laatste memorie beperkt de verzoekende partij er zich zonder meer toe te stellen: “Verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”. Ook ter terechtzitting heeft de raadsman van de verzoekende partij, die hierop werd gewezen, zich beperkt tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij volhardt in het middel.

4.16. De Raad valt in de gegeven omstandigheden de hiervoor geciteerde in het auditoraatsverslag gedane beoordeling van het vierde middel bij en verwerpt dit middel op grond van de motieven aangegeven in dat verslag.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

4.17. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het legaliteitsbeginsel in strafzaken en artikel 10 en 11 van de Grondwet door artikel 56 van het aslastendecreet, en van artikel 56 van het aslastendecreet zelf.

De verzoekende partij betoogt dat artikel 56 van het aslastendecreet het legaliteitsbeginsel in strafzaken schendt, doordat uit de tekst van die bepaling niet blijkt wat onder het begrip “het bij de goedkeuring vastgestelde maximum” moet worden verstaan, en de rechtsonderhorige niet kan weten waarop dit begrip slaat.

Vervolgens is de verzoekende partij van oordeel dat er ten nadele van de Belgische voertuigen en hun bestuurders een discriminatie bestaat, aangezien het mogelijk is dat in België buitenlandse voertuigen rijden met hogere asgewichten dan die waarvoor zij in het land van herkomst ingeschreven zijn.

De verzoekende partij is ten slotte van mening dat de wegeninspecteurs het bij de goedkeuring vastgestelde maximum niet op correcte wijze hebben nagekeken, aangezien uit het proces-verbaal blijkt dat zij dat gegeven hebben overgenomen van de technische fiche van het voertuig, het identificatieverslag, het identificatieplaatje of het inschrijvingsbewijs, terwijl het correcte document, namelijk het proces-verbaal van goedkeuring van het voertuig, nergens wordt vermeld en de verbalisanten dat document niet hebben nagekeken.

De memorie van wederantwoord en de laatste memorie zijn beperkt tot de mededeling dat “verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”.

Beoordeling

4.18. In het auditoraatsverslag wordt het vijfde middel beoordeeld als volgt:

“55. Onder meer in een arrest van 9 juni 2016, nr. 235.006, nv Fockedey Truck heeft de Raad van State een gelijkaardig geformuleerd middel, als volgt beoordeeld:

‘ Wat betreft de schending van het wettigheidsbeginsel in strafzaken

36. De Raad van State is niet bevoegd om artikel 56 van het Aslastendecreet te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken. De naleving van het wettigheidsbeginsel in strafzaken kan wel worden beoordeeld door het Grondwettelijk Hof. Het wettigheidsbeginsel in strafzaken wordt immers gewaarborgd door artikel 12, tweede lid, van de Grondwet. De verzoekende partij vraagt niet dat in verband met dit onderdeel van het middel een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Wat betreft de discriminatie ten aanzien van bestuurders van buitenlandse voertuigen

37. In zover de verzoekende partij aanklaagt dat de bestuurders van in België ingeschreven voertuigen gediscrimineerd worden ten opzichte van de bestuurders van buitenlandse voertuigen, dient te worden opgemerkt dat voor beide het verbod geldt om het wegdek te beschadigen door zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden waarvan de massa op de grond onder één van assen het bij goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan vijf procent overschrijdt. Artikel 32bis 1.4. van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 ‘houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’ (hierna: koninklijk besluit Technische Eisen) bepaalt de maximaal toegelaten massa en asdruk voor voertuigen. Wat de in het buitenland ingeschreven voertuigen betreft, bepaalt artikel 2, 4, van het koninklijk besluit Technische Eisen: ‘§4. De in het buitenland ingeschreven motorvoertuigen moeten, om in België, tot het verkeer op de openbare weg te worden toegelaten, voldoen aan de technische eisen opgenomen in de Internationale conventie inzake het wegverkeer. Dit geldt eveneens voor de buitenlandse aanhangwagens die erdoor getrokken worden of die getrokken worden door een in België ingeschreven motorvoertuig. Op gebied van massa's en afmetingen moeten deze voertuigen voldoen aan de bepalingen van artike132bis.’ Het tweede onderdeel van het middel gaat er bijgevolg ten onrechte van uit dat artikel 56 van het

Aslastendecreet wat de maximaal toegelaten massa betreft een onderscheid maakt naargelang het voertuig in België of in het buitenland ingeschreven is.

Wat betreft de vaststelling van het bij goedkeuring vastgestelde maximum van de massa onder de assen

38. Artikel 10, § 1, van het koninklijk besluit Technische Eisen bepaalt dat de goedkeuring van een type van chassis of zelfdragende voertuigen wordt bekrachtigd met een genummerd proces-verbaal van goedkeuring (P.V.G.). Dit proces-verbaal bepaalt de maximale toegelaten massa van het voertuig en van de voertuigensleep alsook de maximale massa op de grond onder de as of assen en, wanneer het een oplegger betreft, de maximale massa onder het steunpunt. Het P.V.G. wordt door de constructeur aangevraagd en aan hem afgeleverd. De gegevens die vermeld worden in het P.V.G. kunnen op verschillende plaatsen worden teruggevonden. Zo moet de maximale toegelaten massa voor elk van de assen worden vermeld op de identificatieplaat van het voertuig, die op een gemakkelijk te bereiken plaats van het voertuig moet worden aangebracht. Daarnaast vermelden de door de Minister van Verkeerswezen voor de automobielininspectie erkende organismen op het inschrijvingsbewijs of op het keuringsbewijs het hoogste toegelaten gewicht van het voertuig. Voor de voertuigen met een hoogste toegelaten gewicht van meer dan 2500 kg wordt tevens het hoogste gewicht op de grond onder de assen en, eventueel, het hoogste gewicht onder het steunpunt vermeld. In het aanvankelijk proces-verbaal van 13 juni 2013 wordt onder het opschrift ‘inlichtingen met betrekking tot de weegbon’ het volgende vermeld: ‘ De maximale toegelaten massa (cfr. eerste kolom van de weegbon) van de assen, van het voertuig en eventueel van de sleep, zijn overgenomen van de technische fiche, of van het identificatieverslag, of van het identificatieplaatje, of van het inschrijvingsbewijs van het voertuig. * De maximale toegelaten massa van de assen worden ingevoerd indien deze voorkomen op één van de vorige documenten of op het identificatieplaatje.’ De verzoekende partij toont niet aan dat de wegeninspecteurs door uit te gaan van één van die gegevens het bij de goedkeuring vastgestelde maximum van de massa onder de assen onjuist hebben bepaald.*

39. Het vierde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.’

Er is te dezen geen reden om anders te oordelen.”

4.19. In haar laatste memorie beperkt de verzoekende partij er zich zonder meer toe te stellen: “Verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”. Ook ter terechtzitting heeft de raadsman van de verzoekende partij, die hierop

werd gewezen, zich beperkt tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij volhardt in het middel.

4.20. De Raad valt in de gegeven omstandigheden de hiervoor geciteerde in het auditoraatsverslag gedane beoordeling van het vijfde middel bij en verwerpt dit middel op grond van de motieven aangegeven in dat verslag.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

4.21. In een zesde middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing ondeugdelijk werd gemotiveerd wat het moreel bestanddeel van de inbreuk betreft.

Volgens de verzoekende partij stelt zich de vraag of er in de voorliggende zaak sprake is van onachtzaamheid. De bestreden beslissing hanteert een aantal stijlformules welke niet voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

De memorie van wederantwoord en de laatste memorie zijn beperkt tot de mededeling dat de “verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”.

Beoordeling

4.22. In het auditoraatsverslag wordt het zesde middel beoordeeld als volgt:

“59. Zoals bij de bespreking van het vierde middel is uiteengezet, heeft de verwerende partij wat het moreel bestanddeel van de inbreuk betreft in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partij verplicht is ‘de nodige en gepaste maatregelen te nemen opdat de chauffeur in [haar] dienst, geen hem toevertrouwd voertuig in het verkeer op de openbare weg bezigt dat overladen is’. Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, vloeit de schuld van de overtreder voort ‘uit zijn kennis van de opdracht van de chauffeur om een hem toevertrouwd voertuig in het verkeer op de openbare weg te brengen’. Aangezien de verzoekende partij

geen afdoende maatregelen blijkt te hebben genomen om de overlading van het voertuig te vermijden, heeft de verwerende partij wettig kunnen oordelen dat het moreel bestanddeel van de inbreuk bewezen is [RvS, 9 juni 2016, nr. 235.006, nv Fockedey Truck].

Het vijfde [lees: zesde] middel is niet gegrond.”

4.23. In haar laatste memorie beperkt de verzoekende partij er zich zonder meer toe te stellen: “Verzoekster volhardt in het geformuleerde middel”. Ook ter terechtzitting heeft de raadsman van de verzoekende partij, die hierop werd gewezen, zich beperkt tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij volhardt in het middel.

4.4. De Raad valt in de gegeven omstandigheden de hiervoor geciteerde in het auditoraatsverslag gedane beoordeling van het zesde middel bij en verwerpt dit middel op grond van de motieven aangegeven in dat verslag.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 februari 2017, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest